

đi thông thả lại, thở dài để cho mắt cái cảm giác khó chịu nó như đè lên ngực nàng.

Một người đàn bà ở trong ngõ đi ngang qua, giật mình nói:

— Chết chửa, mợ, cháu lại ngộ cô nào.

Đi giọc đường. Nhưng thấy người làng người nào cũng đứng lại nhìn nàng ngạc nhiên.

Câu nói của mẹ chồng và cử chỉ của người làng đã làm cho Nhung nhận thấy rõ ràng nàng không được tự do trong các việc hành động của con của mình; việc nàng mặc chiếc áo màu không phải là một việc nhỏ, chỉ có liên can đến một mình nàng mà thôi.

Nàng cố xua đuổi cái ý nghĩ khó chịu ấy đi, ngắm nghĩ:

— Lâu rồi cũng quen mắt.

Một lúc sau, nàng lại chép miệng nói một mình:

— Chỉ bằng mai không mặc nữa là xong.

Câu ấy làm cho nàng yên tâm.

Thế là ngay từ lúc ban đầu, bước lên được một bước nhỏ. Nhung lại rút rút muốn lùi ngay xuống chỗ cũ.

Đến trước cổng nhà, Nhung hồi hộp ngắm nghía sắc pháo đỏ dốt mấy hôm trước, rải rác khắp sân. Nàng nghĩ đến Phương, em nàng, đã trải qua bao nhiêu lo lắng, khổ sở mới được thấy cái ngày sung sướng hôm nay. Được như vậy, một phần lớn là nhờ ở Nhung. Nàng đã nhiều lần phải tha thiết nói với mẹ rằng có nàng ở gần thì mẹ nàng không nên buồn về nỗi Phương lấy chồng xa. Còn như Phương lấy chồng con nhà hèn hạ, làm hại đến thanh danh nhà nàng? Nhung vẫn hiểu rằng sở dĩ mẹ nàng không để ý lắm đến điều đó nữa là vì có nàng. Cái tiếng tốt của nàng thờ chồng nuôi con, ăn ở phải đạo trong gia đình đã như cứu vãn được cái tiếng xấu của em nàng và an ủi mẹ nàng đỡ phải buồn lòng và ngượng mặt với mọi người.

Nàng vừa thoáng buồn nghĩ đến cuộc tình duyên của nàng với Nghĩa thì những đứa cháu ở

trong nhà chạy ra reo lên:

— Cô đã sang, cô đã về.

Có đứa đứng lại ngờ ngác, vì nó thấy cô nó ăn mặc khác hẳn mọi ngày nên hơi là lạ. Vũ em đứng trong hiên nhìn ra, tươi cười nói:

— Cô con hôm nay đẹp quá.

Một người chị họ lấy tay chỉ Nhung bảo đưa em bé bế trên tay:

— Em trông, đi mặc áo đẹp.

Nhung cuống quýt: trong một ngày vui vẻ, nàng thấy ai nhìn nàng cũng như ân hận thương nàng; quần áo mới, sắc pháo đỏ và những chậu hoa rực rỡ càng như nhắc mọi người nghĩ đến và buồn cho tình cảnh góa bụa của nàng. Nhung vừa bước lên thêm vừa hỏi:

— Cô đầu đã trang điểm xong chưa? Đã có cô phù dâu nào đến chưa?

Rồi nàng nói tiếp để phân trần với mọi người về sự sang chậm và việc ăn mặc dể dàng.

— Đi đưa dâu không lẽ lại luộm thuộm... làm giăng không quen, thành thử lúng túng, mãi bây giờ mới sang được.

Mấy tiếng « làm giăng không quen ». Nhung nói lướt mau qua và điem nụ cười làm như nói đùa để mọi người khỏi cho mình là làm bộ.

(Còn nữa)

Nhất Linh

THƠ MỚI

Bẽn lẽn...

Tặng Baudelaire

Trắng năm sóng soãi trên cành liễu

Đợi gió đông về để lả lơi...

Hoa lá ngây tình không muốn động
Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi!

Trông khóm vi-lau rào rạt mãi:
Tiếng lòng ai nói? sao im đi?...
Ô kia! bóng nguyệt trần trường

Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe...

Vô tình để gió hôn trên má
Bẽn lẽn làm sao, lúc nửa đêm!...

Em sợ lang-quân em biết được
Nghĩ ngờ tới cái tiết trinh em...

HÀN-MẶC-NỮ

CÔNG NGHỆ ANNAM

Bản hiệu có nhiều kiểu chemisette bằng soie, fil, cotton rất đẹp, giá từ 0\$73 đến 2\$60. Mua buôn hay mua lẻ xin mời các Ngài viết thư hỏi mẫu và giá tại hãng dệt:

CU - CHUNG

100, Rue Coton - HANOI

Những ngày vui

(Tiếp theo trang 202)

Thấy cậu bé ngờ ngác nhìn quanh, chàng nói tiếp:

— Thì không tìm thấy người nhờ mua, cậu cứ giữ lấy mà đọc. Báo Tự-dộng hay lắm và có ích lắm đấy, tôi cũng đã mua một tờ đấy, và đã đọc cần thận rồi.

Vừa nói chàng vừa giơ ra tờ báo mua ở hiệu sách kia. Các nhà bình bút báo Tự-dộng vì quá tự tin tài mình nên không ngờ vực may mắn về sự man trá có nhân đạo của Tiên, Thấy bạn bạn

minh mới ra đời, độc giả chưa biết tiếng đấy. Chứ khi biết tiếng, không biết còn chạy đến đâu?

Điền buồn rầu, nói lời:

— Các anh không làm thầu khoán bao giờ, nên không biết tính toán gì hết. Hãy cứ nhìn một sự mất thăng bằng của số xuất và số nhập cũng đủ đáng kinh hãi lắm rồi. Một kỳ xuất 75p.00. Một tháng bốn kỳ, vị chỉ bốn lần 75 tức ba trăm bạc, thế mà số nhập chỉ có ba chục nhân với

khoản, áy náy, muốn gặp một người mua báo nhà, Tiên đã lập mưu, biểu dúi sáu xu vào tay mấy người qua đường và thì thầm nhờ họ lớn tiếng gọi mua báo Tự-dộng. Đó là cách Tiên khuyến khích ngầm anh em bạn thân.

Bữa cơm chiều, Duy và Điền ăn thêm được mỗi người một bát, lại uống mỗi người một cốc rượu chát đây, và buổi tối ai ai cũng vui lòng hồi dạ thức rất khuya để viết bài số báo sau.

Một tuần qua, tòa trị sự tỉnh phác các món chi thu như sau này:

CHI:

- 1./ In 5.000 số báo (cả giấy) 75p.00
- 2./ Chi tạm lương tòa soạn kiêm trị sự (bốn người) . . . 100 . 00
- 3./ Linh tinh 50 . 00

Cộng 225p.00

THU:

- 1./ Tiền bán báo (trừ hoa hồng 20%) . . . 30p. 00
- 2./ Tiền phụ cấp của hãng ở tò 200 . 00

Cộng 230p.00

Lãi 5 . 00

Duy tỏ vẻ lạc quan báo các bạn: — Khá lắm. Buổi đầu được như thế này là khá lắm rồi. Trong năm nghìn số xuất bản đã gửi biểu hết ba nghìn, còn lại hai nghìn, bán được một. Ấy là báo

bốn lần, nghĩa là trăm hai thôi. Trăm hai cộng với hai trăm tiền phụ cấp là ba trăm hai.

Duy phá lên cười:

— Thế thì lãi rồi còn gì. Xuất có ba trăm, mà nhập những ba trăm hai.

— Nhưng anh chưa nhìn tới món chi tạm trăm bạc cho tòa soạn kiêm trị sự và món linh tinh năm chục.

— Chà, trời sinh voi, trời sinh cỏ. Vả còn tiền quảng cáo của chúng mình nữa, với lại dần dần số bán sẽ tăng lên chứ.

Báo ra được năm kỳ thì số xuất bản đã xuống từ năm nghìn đến hai nghìn, và trái lại, món tiền linh tinh từ năm chục lên đến hai trăm.

Nhưng nếu công việc bán báo có phần sút kém, thì bù lại, công việc quảng cáo lại tăng bội. Công việc ấy là công việc của Tiên. Chàng lấy được rất nhiều quảng cáo của các bạn đồng nghiệp Trung-hoa, nhiều đến nỗi, nếu Phương không cản trở, thì Duy đã sẵn lòng rút bớt số trang đăng bài, để nhường chỗ cho quảng cáo.

Duy bắt tay Tiên rất mạnh và khen:

— Lẽng phềng phềng thế mà khá!

(Còn nữa)

Khái-Hưng